

sæua depopulatione vastabat, omnia castella & ciuitates in seruitutem redigens, præter Adrianopolim & Heracliam, quæ quondam Perinthus vocabatur.] Sed & Diuus Ambrosius^a de hac Illyrici depopulatione loquens, ^{a Ambr. lib. 2. De officijs.} eam Illyrici vastitatem vocat. Sanè cum vnaquæque diœcesis proprium Vicarium haberet, à quo regebatur, vt de Gallia, Hispania, Britannia, Africa, cæterisque ad Romanum Imperium spectantibus dicemus, quin pariter idem censendum sit de Illyrico mihi in mentem venire non potest, vt nec doctissimo Pancirolio supradictam Notitiam explicanti. Sed hæc satis de huius Ciuili administratione.

Quod ad Ecclesiasticam spectat : quamuis sex prouinciæ ciuiles apud ^{V.} ^{ILLYRICYM AB} illud numerarentur, vt dictum est, nullam tamen ab initio Ecclesiasticam ^{INITIO NON PARUIT MEDIOLANENSI ARCHIEPISCOPO, SED PROPRIVM HABUIT SIRMENSEM.} in eo fuisse quidam existimarunt, omne Illyricum Mediolanensi Archiepiscopo subiicientes. Probare nituntur ex Paulino in vita sancti Ambrosij, quem ait Concilio Sirmienti præfuisse, quo Anemius Episcopus Sirmienensis factus est. Huius^b verba sunt : [Cum Ambrosius Sirmium ad creandum Episcopum Anemium perrexisset, ibique Iustinae tunc temporis reginae potentia, & multitudine coadunata, de Ecclesia pelleretur, vt non ab ipso, sed ab hæreticis Arianis Episcopus ordinaretur, essetque constitutus in tribunali, nihil curans eorum quæ à muliere excitabantur, &c.] Quo enim, inquit, alio nomine huic præesse potuisset, quam Metropolitæ? nec sanè aliter Iustina huic pertinaciter infensa, hunc electioni præesse tulisset. Sed pace eorum dixerim, mihi rationem istam leuem nimis videri, vt hac ad denegandum Illyrico proprium Metropolitanam, illudque Mediolanensi Episcopo subiiciendum mouear : maximè cum inter Episcopos, qui subscripserunt Epistolæ Synodicae Eusebij Mediolanensis ad Leonem magnum Pontificem, nullus ex Illyrico sit. Qui enim fieri potuisset, si Metropoli Mediolanensi suberant, vt nemo horum ad Concilium vocaretur, quo de re magni momenti agendum erat? Aduit electioni Anemij sanctus Ambrosius, non ex officio, sed ex charitate, cui leges Ecclesiæ cedunt, ait Diuus Hieronymus^c hæc scribens : [Etsi, inquit, singuli Ecclesiarum ^{c D. Hieronymus Epiphaniij nomine epist. 60.} Episcopi habent sub se Ecclesias, quibus curam videntur impendere, & nemo super alienam mensuram extenditur : tamen præponitur omnibus charitas Christi, in qua nulla simulatio est : nec considerandum quid factum sit, sed quo tempore, & quomodo, & in quibus, & quale factum sit.] Huius ergo diuinæ virtutis flammis succensus dux militiæ Christi Ambrosius, Sirmium se contulit. vt Iustinae Imperatricis conatibus, quæ Arianum quemdam huius sedis Episcopum ordinari moliebatur, obsisteret.

Nec defunt exempla, quibus id moris in Ecclesia fuisse probetur, cum hoc animo ductus eximius fidei defensor Cyprianus^d verba ista ad Stephanum ^{d Cyprian. epist. 67. ad Steph. P.} Papam scripserit, quasi partem cum illo habens sollicitudinis Ecclesiarum : [Cui rei nostrum est consulere, & subuenire, frater charissime, qui diuinam clementiam cogitantes, & gubernandæ Ecclesiæ libram tenentes, sic censuram vigoris peccatoribus exhibemus, vt tamen lapsis erigendis, & curandis vulneratis, bonitatis & misericordiæ diuinæ medicinam non denegemus. Quapropter facere te oportet plenissimas literas ad Coepiscopos nostros in Gallijs constitutos, &c.] Sed & aliud præclarum legitur apud ^{e Sidon. Apollin. lib. 1. epist. 5.} Sidonium Apollinarem^e, qui Agroecium Senonensem Metropolitanum ro-